

BEVLOGEN.
FRITS BOLKESTEIN, WINNAAR VAN
DE CANNABIS CULTURE AWARD.

BLOWEN MET EEN KLAPLONG

SIKKEMA
ONTDEKT...
DE CANNABIS
CULTURE
AWARDS

De eerste aflevering van Sikkema ontdekt. En dan meteen al een ervaring die het leven van Casper ingrijpend verandert. Veelbelovender begon een rubriek zelden.

FOTOGRAFIE ALEXANDER SCHIPPERS

Ben Dronkers neemt een flinke hijs. Ben rookt wiet, topkwaliteit zo te ruiken. De in een keurig pak gestoken organisator van de Cannabis Culture Awards biedt zijn joint aan. Een verleidelijk, maar ook deprimerend aanbod. Ik weiger, met pijn in mijn hart. Al twee weken, vertel ik Ben verdrietig, lijd ik aan vage, storende klachten. De huisarts noemde het opgekropte spanning. Mijn vriendin aanstellerij. Ik voelde vooral een nijpend gebrek aan adem en moest na elke inspanning uithijgen alsof ik met astma de Mont Ventoux beklom op een fiets zonder zadel.

Coupés vol vitale gepensioneerden op stap staarden afkeurend naar mijn jonge, maar op standje stervensnood verwrongen gezicht als ik weer met veel moeite naast hen neerplofte. Vernederend. Verontrustend ook. Maar het ingrijpendste aan mijn klachten was de onmogelijkheid nog langer te blowen. Dat het lot mij vandaag naar de Cannabis Culture Awards brengt, moet bijna wel iets betekenen. Iets wreeds waarschijnlijk. Even voordat Ben zijn joint aansteekt, omhelst Dries van Agt hem. Dries geeft aan genoten te hebben van 'een fantastische dag, echt fantastisch Ben'. Als voormalig winnaar mocht hij vanmiddag een Cannabis Culture Award uitreiken aan Frits Bolkestein. Een gelegenheid die beide oud-politici aangrepen om in bevlogen toespraken het door hun partijen gepredikte drugsbeleid tegen het licht te houden. Met argumenten en indrukwekkende cijferreeksen werd het huidige drugsbeleid als dom, geldverslindend en niet houdbaar weggezet.

INSPIRATIE GENOEG. CASPER SIKKEMA MET DRIES VAN AGT DIE GEEN SUPERSKUNK NODIG HEEFT.

Hier in het Hash, Cannabis & Hemp Museum ondergaat Van Agt de ingezette wietdampen en lossere sfeer aanmerkelijk beter dan Bolkestein. De VVD-coryfee is na de uitreiking van zijn oorkonde snel weg. Als even later ook Dries van Agt naar huis is, staat het museum vol met de voornamelijk hardere kern van de Cannabis Culture Awards. Mensen die het verschil tussen superskunk en K2 kunnen ruiken. Vrouwen met een wat schorre stem. Zielsverwanten.

WIETEMANNETJE

Ben kijkt me aan. Mijn probleem, het niet meer kunnen blowen, gaat hem echt aan het hart. Maar hij heeft een oplossing. Na een veelbelovend 'ik heb

wat voor je' komt hij met een opgeblazen, transparante plastic zak met een tuitje. 'Een superoplossing,' vertelt Ben. 'Het wordt veel gebruikt door mensen met longproblemen. Astmapatiënten, mensen met longemfyseem, noem maar op.' Al snel vertelt Ben een verhaal waaruit nog maar eens duidelijk wordt dat het roken van cannabis voor iedereen, en zeker voor mensen met longproblemen, mogelijk is. Sterker nog: eigenlijk is het roken van cannabis vrijwel altijd zwaar aan te raden. Nietzsche deed het. Columbus. Kofi Annan is fan. We staan in een groepje. De opgeblazen zak gaat rond. Naast Ben staat een Aziatisch meisje. Ze ziet er oogverblindend mooi uit zoals waarschijnlijk alleen Aziatische meisjes er oogverblindend uit kunnen zien als ze een volle zak aan de mond zetten en een flinke hijs nemen. Naast mij staat Edith, de weduwe van Simon Vinkenoog. Ze ziet er spiritueel uit en spreekt liever niet over 'blowen', maar over een 'wietemannetje opsteken'. Ze vertelt dat ze uit een voornaam geslacht komt. Zo'n geslacht waar het roken van cannabis nooit echt voet aan de grond kreeg. Gelukkig ontmoette ze Simon, een vurig ambassadeur van cannabis. Zelfs toen zijn been moest worden afgezet, rookte hij met smaak door. Zelfgekweekte wiet, vanzelfsprekend.

EIGENLIJK IS HET ROKEN VAN CANNABIS VRIJWEL ALTIJD AAN TE RADEN. NIETSCHE DEED HET. COLUMBUS. KOFI ANAN IS FAN

KANSLOZE BLOWER

Edith vertelt een paar sterke verhalen over cannabis en inspiratie. Verhalen die compleet indruisen tegen gangbare opvattingen over blowen. Op Simon had blowen een ontzettend activerende werking. Hij begon met schrijven en

hield niet meer op. Uiteindelijk blowde hij een imposant oeuvre bij elkaar. Op wiet. Niet op hasj. 'Je moet geen hasj roken, joh,' adviseert Edith. 'Daar word je suf van. Wiet werkt veel beter. Ik heb mijn boek ook geschreven dankzij wiet.' Ik beloof Edith haar adviezen mee te nemen. Er was een tijd dat ik vreesde dat alles wat ik deed (naar de coffeeshop lopen, hasj roken, naar de coffeeshop lopen) een vruchtbaar leven in de weg zou staan. Het was de tijd dat ik gebukt onder het stempel 'kansloze blower' door de gangen van de School voor Journalistiek dwaalde. Niet alleen mijn moeder, iederéén begreep dat met mijn levensinvulling een succesvol journalistiek bestaan niet echt een realistisch scenario was.

De plastic zak is leeg. Ben laat een nieuwe aanrukken. 'En?' vraagt hij. 'Je longen gaan er echt helemaal van open staan, hè?' Ondanks zijn aanbevelingen voelt het alsof ook Bens oplossing niet werkt. Ik schaam me bijna als een vernederende hoestbui mijn zorgvuldig opgebouwde imago als supersmoker vernietigt. En dat juist hier. Voor de ogen van Ben. Edith. Het Aziatische meisje. Wat een deprimerend begin van *Sikkema ontdekt*.

DRAIN

Twee dagen later lig ik in het ziekenhuis bij de spoedeisende hulp. De arts kwam, nadat ze de foto van mijn longen had bekeken, naar eigen zeggen 'rennend' terug. 'Zo'n klaplong heb ik nog nooit gezien,' zegt ze. Een verpleegsters aait me zo nu en dan over mijn hand. Ik heb het kennelijk nodig. Bij binnenkomst werd ik direct aan de beademing gelegd. De arts legt uit dat hij me straks gaat opensnijden zodat hij een drain in mijn long kan aanbrengen. 'Hoe heb je zo lang met een klaplong kunnen rondlopen?' vraagt hij. 'Dit had je niet veel langer volgehouden.' Even later lig ik met een drain in mijn longen op de longafdeling. Een verpleegster injecteert me met morfine en fluistert veelbelovend: 'Jij hoeft geen pijn te hebben. Als je wat voelt, roep gewoon.' Drie dagen tussen longpatiënten, die na veertig jaar roken en ondanks amper functionerende longen nog steeds niet aan stoppen denken, werken verhelderend. Ik stop met roken en blowen. Een opluchting. Ook voor mijn vriendin.

Thuis denk ik aan de Cannabis Culture Awards. Hoe gezellig het daar was. En wat ik daar leerde. Clean en helder herinner ik me vooral Van Agt. In mijn herinnering ging die middag ongeveer zo.

HAUTE CANNABIS

'Makkers.' Dries van Agt staat op het podium van de Cannabis Culture Awards en kijkt uit op een zaal vol voornamelijk in pak gestoken mannen. Makkers dus, van Dries. Vanachter zijn kathedraal vertelt Van Agt de legalisering van drugs 'het liefst per megafon' naar de 'onwetende mensen hierbuiten' te willen verkondigen. De wat kromgetrokken krijger voor gerechtigheid die bezit heeft

ELITE. GEEN NORSE MAROKKAANSE JONGENS. GEEN BLEKE JONGENS MET LANG HAAR. WEL PLEITERS VOOR BELEIDSVERANDERINGEN.

genomen van de voorheen als ratachtig omschreven machtspoliticus, betreedt vanmiddag met gratie het strijdperk. Zijn voornaamste wapen: woorden die zijn vergeten. Het hoogtepunt is het moment dat Van Agt in plaats van strafbaar het woord 'delictieus' gebruikt. Ook het herhalen waard: 'neringdoenden' (coffeeshophouders), 'anomalie' (over de huidige wetgeving) en zinnen als 'locaties die wij schalks coffeeshops zijn gaan noemen' en 'onze brigade is gemarcheerd naar het bastion van de repressie en ofschoon de bazuinen luid klonken en de wallen verkruiden, staat dat bastion nog fier overeind.' Van Agt, zo veel is wel duidelijk, heeft

BELOOND. SPUITEN EN SLIKKEN KRIJGT EEN AWARD. TIM HOFMAN: 'WIJ ZIJN NIET PASSÉ.'

voor de inspiratie geen binnenstebuiten gedraaide joint propvol superskunk nodig. Die behoefte lijkt bij de meeste aanwezigen afwezig, op het vervreemdende af. In dit statige, voormalige klooster geen norse Marokkaanse jongens die wedstrijdes 'wie produceert de grootste plas speeksel' doen voor mijn vaste coffeeshop. Hier geen bleke jongens met lang haar die altijd op dezelfde plek aan de bar dezelfde belangrijke inzichten uit de fantasyliteratuur wensen te delen, zoals in mijn favoriete coffeeshop. Dit is een soort haute cannabis-bijeenkomst. Hier pleit men voor noodzakelijke veranderingen in beleid Samen met Bolkestein schreef Van Agt

al eens mee aan een veelbesproken in *NRC Handelsblad* gepubliceerde tekst met als titel *Red het land, sta drugs toe*. Bolkestein wil, voordat hij aan zijn toespraak begint, wel even iets kwijt. 'Ik heb niks met cannabis. Ik heb het nooit gedaan, nooit enige behoefte gehad. Ik geloof niet in de bewustzijnsverruimende werking. Ik ben van mezelf al high. Mij gaat het om praktische politiek.' Hierna houdt Bolkestein een helder verhaal waarin hij de zaal nog maar eens uitlegt wat een geldverslindende en kansloze operatie die hele war on drugs is. 'De politie heeft de slag allang verloren,' weet Bolkestein. Hij refereert aan de woorden van oud-hoofdcommis-

HASH, MARIJUANA & HEMP MUSEUM

Voor al je cannabis-informatie

In het Hash, Marijuana & Hemp Museum komen alle voordelen en zegeningen van cannabis aan bod. Ben Dronkers is de directeur. Hij weet alles. Ook hoe die plastic zakken die goed zijn voor mensen met longproblemen precies heten.

saris Nordholt die hem vertelde dat de politiek van zijn dienders 'hasjhonden' had gemaakt. 'We hebben niets geleerd van de lessen van de drooglegging in Amerika. Geef kwekers vergunningen voor cannabisplantages waar gecontroleerd kan worden op kwaliteit en zorg

er dan voor dat coffeeshops alleen bij geregistreerde telers kunnen inkopen. Dat zou een klap voor de maffia zijn.'

ZELF KWEKEN

Ook *Sputten en slikken* krijgt een prijs voor de inzet om drugs bespreekbaar te maken voor een grote doelgroep. Tim Hofman deed in dat opzicht het meest zijn best met Tims Tuintje, waarin hij zelf wiet besloot te kweken. Hij is blij met de prijs. 'Dit is om paar redenen goed,' vertelt hij na afloop. 'Er wordt weer ruchtbaarheid gegeven aan het drugsdebat. Dat Bolkestein en Van Agt hier zijn, laat zien dat het nog steeds belangrijk is. Plus: er wordt weleens gezegd dat Sputten en slikken passé is, maar fuck dat, nee dus. We krijgen deze prijs voor onze bijdrage aan het drugsdebat en omdat we nog steeds deuren openbreken als het nodig is.'

Na afloop, en voor de plastic zakken van Ben, spreek ik met een paar intelligente mensen die onderzoek doen naar het drugsbeleid. Erg interessant. Ik leer dat coffeeshops allang niet meer zelf inkopen, maar dat door tussenpersonen laten doen. Dat coffeeshops daardoor veel minder zicht op kwaliteit en herkomst hebben. Met kwaliteitsverwoestende gevolgen. Door de harde aanpak van kwekers zijn de goedwillende en kleine kwekers vrijwel allemaal gestopt en is de markt inmiddels vrijwel volledig in handen van harde criminele bendes. Een coffeeshophouder vertelt over de risico's. Dat bendes shops in de gaten houden, net zolang totdat ze weten wie de toeleverancier is. Die wordt vervolgens gevolgd en uiteindelijk wordt de voorraadplek overvallen. Talloze voorbeelden van falend beleid en intelligente oplossingen volgen. Ik zou er een heel verhaal over kunnen schrijven. De Cannabis Culture Awards, mijn eerste ervaring in een hopelijk lange reeks Sikkema ontdekt, was al met al een van de meest leerzame ervaringen in mijn leven. Dank daarvoor Ben, Edith en Dries. Maar ook dank, lieve zuster, die mijn hand aaide op het moment dat ik dat het meest nodig had. En dank, kamergenoten, dat jullie als levend voorbeeld mij van voorheen zo onvoorstelbare inzichten voorzagen. Dat roken uiteindelijk gewoon heel slecht is, om maar eens wat te noemen. **VB**

BOLKESTEIN: 'GEEF KWEKERS VERGUNNINGEN VOOR CANNABIS-PLANTAGES WAAR GECONTROLEERD KAN WORDEN OP KWALITEIT'